

Dosar nr. 16725/302/2011. Sentința civilă nr. 1598/22.02.2012. Răspundere civilă delictuală a statului pentru neexecutarea hotărârilor judecătorești

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 5 la data de 05.09.2011, sub nr. 16725/302/2011, reclamantul A.H, în contradictoriu cu M.J., a solicitat obligarea pârâtului la plata sumei de 10000 lei cu titlu de daune-interese, datorate pentru prejudiciul moral cauzat pentru refuzul de a pune în executare titlul executoriu reprezentat de sentința civilă nr. (...)/30.06.2009 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a VIII a Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr.(...)/2/2009.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat că, prin sentința civilă nr. (...)/30.06.2009, pronunțată de Curtea de Apel București, irevocabilă, s-a dispus obligarea M.J. să anuleze ordinul nr. (...)/C/22.12.2008 prin care se respinsese cererea de acordare a cetățeniei române a reclamantului, precum și obligarea pârâtului să emită un nou ordin de acordare a cetățeniei române. Dat fiind faptul că pârâtul nu și-a îndeplinit obligația de bunăvoie, prin somația emisă în dosarul de executare nr. (...)/2011 de către BEJ R.I.C și comunicată prin poștă la data de 20.06.2011, pârâtului i s-a pus în vedere ca în termen de 10 zile de la primirea somației să-și îndeplinească obligația din titlu executoriu, însă M.J. nu și-a îndeplinit nici de această dată obligația, formulând, la data de 14.07.2011, o adresă către BEJ R.I.C. prin care îi comunică faptul că toate actele de executare au fost trimise A.N.C, pentru a duce la îndeplinire obligația de emitere a unui nou ordin de acordare a cetățeniei române a creditorului A.H.

Se menționează de către reclamant că neexecutarea de către pârât a obligațiilor stabilite prin titlu executoriu, i-au produs un prejudiciu moral estimat la suma de 10.000 lei pentru perioada 30.06.2009 – 01.08.2011, prejudiciu constând în sentimentul de discriminare cauzat de abuzurile reprezentanților pârâtului, precum și acela de frustrare cauzat de imposibilitatea de a obține avantajele conferite de calitatea de cetățean român.

În drept au fost invocate disp. art. 998, 999 C.civ, art 580ind 3 alin 2 rap. la art. 574 C.pr.civ, art. 38 alin 1 și 2 din Legea cetățeniei române actualizată.

Pârâtul a depus la dosar întâmpinare, la 15.02.2012, solicitând respingerea acțiunii.

În cuprinsul întâmpinării, pârâtul a invocat excepția lipsei calității procesual pasive.

În susținerea excepției, pârâtul a arătat că, potrivit disp. OUG nr. 5/5.02.2010 pentru înființarea, organizarea și funcționarea A.N.C, M.J. nu mai are competență în ceea ce privește îndeplinirea oricăror atribuții privind acordarea, dobândirea cetățeniei, redobândirea, retragerea, renunțarea la cetățenie, îndeplinirea obligațiilor procedurale legate de litigiile ce implică acest obiect și, implicit punerea în executare a unei hotărâri judecătorești.

Se învederează de către pârât că a fost sesizat cu somație de punere în executare a sentinței civile nr. (...)/30.06.2009, la data de 20.06.2011, ulterior intrării în vigoare a OUG nr. 5/2010, motiv pentru care nu mai era în măsură să pună în executare obligația benevol, nu mai avea atribuții legale în materia cetățeniei, întrucât prin înființarea A.N.C., toate dosarele privind acordarea cetățeniei, toate litigiile cu toate fazele judecătorești, au fost preluate de această autoritate.

Analizând materialul probator administrat în cauză, instanța a reținut că prin sentința civilă nr (...)/30.06.2009 pronunțată de Curtea de Apel București-secția a VIII a Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr (...)/2/2009 s-a dispus anularea Ordinului nr (...)/C/22.12.2008 prin care s-a respins cererea reclamantului de acordare a cetățeniei române, paratul M.J. fiind obligat să emită un nou ordin de acordare a cetățeniei române în favoarea reclamantului.

Această hotărâre este irevocabilă, fiind încuviințată executarea silită, conform încheierii din 11.05.2011 a Judecătoriei Sector 5, pronunțată în dosarul nr (...)/302/2011, astfel încât, în baza acesteia, s-a pornit executarea silită de către BEJ R.I.C în dosarul nr (...)/2011, fiind emisă somația nr (...)/17.06.2011, comunicată paratului la 20.06.2011.

Avand in vedere ca paratul nu a executat obligatia stabilita prin titlul executoriu, reclamantul-creditor a solicitat obligarea paratului la plata de daune morale in cuantum de 10.000 lei.

Sub aspectul exceptiei lipsei calitatii procesuale pasive, instanta a reținut ca, potrivit dispozițiile art 580³ Cod Pr Civ (text pe care reclamantul si-a intemeiat actiunea). Avand in vedere ca paratul este debitorul obligatiei intuituu personae stabilite in sarcina sa prin sentinta civila nr (...)/30.06.2009 a Curtii de Apel Bucuresti, rezulta ca acesta are calitate procesuala pasiva de a sta in proces.

De asemenea, si sub aspectul celui de-al doilea temei indicat de reclamant, si anume raspunderea civila delictuala (art 998-999 Cod Civil), instanta a apreciat ca paratul justifica chemarea sa in judecata, intrucat, potrivit sentintei mai sus mentionate, aceasta autoritate avea obligatia de a emite un nou ordin de acordare a cetateniei romane reclamantului, motiv pentru care doar in raport cu M.J. se poate analiza daca s-a savarsit vreo fapta ilicita sau daca exista vreo cauza exoneratoare.

Pentru aceste motive, instanta a respins exceptia lipsei calitatii procesuale pasive, ca neintemeiata.

Pe fondul cauzei, instanta a reținut ca nu sunt indeplinite elementele prevazute de art 580³ Cod Pr Civ. Din interpretarea sistematica a alineatului 1 si 2 al art 580³ Cod Pr Civ rezulta ca, pentru a ne situa in ipoteza acestei dispozitii, trebuie indeplinite mai multe conditii, si anume sa fie pornita executarea silita impotriva debitorului (aspect indeplinit, existand dosarul nr (...)/2011 al BEJ R.I.C.), instanta sa fi pronuntat o incheiere prin care sa il fi obligat pe debitor la plata unei amenzi civile in favoarea statului cuprinse între 20 si 50 lei pentru fiecare zi de intarziere pana la executarea obligatiei prevazute in titlul executoriu, trecerea unui termen de 6 luni de la pronuntarea incheierii, fixarea cuantumului datorat statului cu titlu de amenda in caz de neindeplinire a obligatiei inainturul termenului de 6 luni, precum si a daunelor interese pe care eventual le-ar solicita creditorul pentru acoperirea prejudiciului suferit.

In speta, nu s-a facut dovada de catre reclamant ca ar fi parcurs aceasta procedura, motiv pentru care instanta nu poate acorda despagubiri din perspectiva acestui text.

In consecinta, instanta a analizat cererea sub aspectul celui de-al doilea temei invocat, respectiv raspunderea civila delictuala.

Pentru angajarea răspunderii civile delictuale a pârâtului, este necesară întrunirea cumulativă a condițiilor prevăzute de art. 998-999 C.civ., respectiv: existența unei fapte ilicite, a unui prejudiciu, a raportului de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, precum si a vinovăției celui care a cauzat prejudiciul.

În speță, fapta ilicită consta in neexecutarea, timp de 2 ani si 8 luni (30.06.2009-22.02.2012), a sentintei civile nr (...)/30.06.2009 a Curtii de Apel Bucuresti, prin care paratul M.J. a fost obligat sa emita un nou ordin de acordare a cetateniei romane in favoarea reclamantului.

Apararea paratului in sensul ca nu mai are in competenta indeplinirea oricaror atributii privind acordarea, dobandirea cetateniei, retragerea, renuntarea la cetatenie si nici punerea in executare a hotararilor judecatoresti avand acest obiect, ca urmare a intrarii in vigoare a OUG nr 5/2010, nu a fost primita. Prin OUG nr 5/2010 (publicata in M Of nr 93/10.02.2010), se infiinteaza **A.N.C.**, institutie publica de interes national, cu personalitate juridica, **aflata in subordinea M.J.**, si care are ca obiect de activitate aplicarea procedurii legale de acordare, redobandire, renuntare si retragere a cetateniei romane.

Insa, sentinta prin care paratul a fost obligat sa emita reclamantului un nou ordin de acordare a cetateniei romane a fost pronuntata la 30.06.2009, data la care a ramas irevocabila, astfel incat, incepand cu aceasta data, M.J. avea indatorirea de a o pune in executare. Cum OUG nr 5/2010 a intrat in vigoare la 13.02.2010, acest act normativ produce efecte pentru

viitor, in caz contrar incalcandu-se principiul neretroactivitatii reglementata de art 15 alin 2 din Constitutie.

De altfel, OUG nr 5/2010 nu cuprinde nicio reglementare tranzitorie, in sensul ca hotararile judecatoresti deja pronuntate in contradictoriu cu M.J. nu se mai executa de aceasta din urma autoritate. Singura prevedere tranzitorie este reglementata de art 17 din OUG nr 5/2010, care stipuleaza ca cererile de acordare, redobandire, renuntare sau retragere a cetateniei romane aflate in curs de solutionare la Directia cetatenie din cadrul M.J se transfera Autoritatii, iar solutionarea acestora se va realiza potrivit procedurii prevazute de Legea nr. 21/1991, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare, astfel cum a fost modificata prin prezenta ordonanta de urgenta.

Insa, in speta, nu suntem in ipoteza art 17 din OUG nr 5/2010, intrucat cererea formulata de reclamant nu se afla in curs de solutionare, aceasta fiind respinsa prin Ordinul M.J. nr (...) /C/22.12.2008, Ordin ce a fost anulat prin sentinta civila nr (...) /30.06.2009 a Curtii de Apel Bucuresti, sentinta care a dispus, in mod expres, ca paratul sa emita un nou ordin de acordare a cetateniei romane reclamantului. Din considerentele hotararii judecatoresti, reiese, fara putinta de tagada, ca reclamantul indeplineste conditiile prevazute de Legea nr 21/1991, pentru a deveni cetatean roman (avand suficiente cunostinte de cultura, civilizatie romaneasca, constitutionale si de limba romana, nefiind identificate acte/fapte care sa dovedeasca lipsa de loialitate fata de statul roman). Astfel, odata cu pronuntarea acestei hotarari, practic. s-a solutionat cererea reclamantului.

In aceste conditii, refuzul nejustificat al paratului de a emite ordinul de acordare a cetateniei, incepand cu 30.06.2009, reprezinta o fapta ilicita.

Apararea paratului referitoare la imposibilitatea de punere in executare a hotararii judecatoresti, dupa aparitia OUG nr 5/2010, ca urmare a infiintarii A.N.C., nu a fost reținută, intrucat, pe de o parte, obligatia de emitere a ordinului s-a nascut in sarcina M.J. la 30.06.2009, astfel incat, pana la intrarea in vigoare a OUG nr 5/2010, paratul trebuia sa puna in executare hotararea judecatoreasca, nefiind dovedit vreun impediment in acest sens si nu s-a adus vreo justificare pertinenta cu privire la neindeplinirea obligatiei. In ceea ce priveste perioada ulterioara (dupa 13.02.2010), instanta a apreciat ca paratul nu este exonerat de raspundere, atat timp cat A.N.C se afla in **subordinea** M.J., astfel incat acesta din urma trebuia sa depuna demersuri in vederea respectarii hotararii judecatoresti.

Mai mult, instanta observa ca, prin Ordinul nr (...) /07.03.2011 emis de presedintele A.N.C., s-a respins din nou cererea reclamantului de acordare a cetateniei. Astfel, este evident refuzul de a indeplini obligatia prevazuta de titlul executoriu reprezentat de o hotarare judecatoreasca, aceasta conduita avand natura unei fapte ilicite.

In ceea ce priveste prejudiciul, instanta apreciază că reclamantul a trăit o stare de incertitudine, frustrare, angoasă in legătura cu refuzul pârâtei de a pune in executare sentinta civila nr (...) /30.06.2009 a Curtii de Apel Bucuresti, timp de 2 ani si 8 luni, stare care continua si in prezent, avand in vedere ca, prin Ordinul nr (...) /07.03.2011 al presedintelui A.N.C in loc sa se tina cont de hotararea judecatoreasca, aceasta este lipsita de efecte juridice, ca urmare a respingerii cererii de acordare a cetateniei romane.

Totodata, instanța a avut în vedere că refuzul de a pune in executare o hotărâre judecătorească reprezinta si o încălcare a prevederilor art. 6 par 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. În acest sens, Art.6 paragraful 1 din Convenția (Europeană) pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale protejează dreptul la un proces echitabil și soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, în materie civilă și penală.

Acest drept ar rămâne iluzoriu dacă nu ar include și faza de executare a hotărârilor judecătorești definitive. Însă Convenția are în vedere drepturi efective, concrete, iar nu iluzorii, așa cum a stabilit Curtea Europeană a Drepturilor Omului de la Strasbourg în jurisprudența sa, începând cu cauza Artico vs. Italia (1980).

Statul și instituțiile publice au îndatorirea de a veghea la respectarea principiului legalității și de a executa de bunăvoie hotărârea judecătorească de condamnare a lor, termenul rezonabil de soluționare prevăzut de art.6 din Convenție fiind aplicabil și în faza executării silite (a se vedea cauza Ruianu contra României, Pini și Bertani, Manera și Atripaldi contra României, Șandor contra României, V. Ionescu contra României, Sabin Popescu contra României).

În acest sens, în Cauza Șandor contra României, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că: "Administrația constituie un element al statului de drept, interesul său fiind identic cu cel al unei bune administrări a justiției. Pe cale de consecință, dacă administrația refuză sau omite să execute o hotărâre judecătorească ori întârzie în executarea acesteia, garanțiile art.6 de care a beneficiat justițiabilul în fața instanțelor judecătorești își pierd orice rațiune de a fi".

Astfel, cuantumul prejudiciului evaluat la 10.000 lei (aproximativ 2300 euro) constituie o suma rezonabilă (a se vedea și jurisprudența CEDO –de ex Cauza Sarchizian împotriva României, Hotărârea Secției a 3-a din 16 martie 2010, cererea nr. 3439/07, prin care Curtea a acordat o despăgubire morală de 4000 euro pentru neexecutarea unei hotărâri timp de 4 ani și 7 luni; Cauza Vasile împotriva României, Hotărârea din 29 aprilie 2008, cererea nr. 40162/02, prin care Curtea a acordat o despăgubire de 10000 euro pentru neasistarea părții în punerea în executare a unei hotărâri judecătorești; Cauza Valentin Dumitrescu împotriva României, Hotărârea Secției a 3-a din 1 aprilie 2008, cererea nr. 36820/02, prin care Curtea a acordat o despăgubire de 8000 euro pentru neexecutarea unei hotărâri timp de 7 ani).

Legătura de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu este evidentă, dat fiind că refuzul de punere în executare a sentinței a determinat consecințe asupra situației reclamantului.

Elementul subiectiv, privit ca atitudine psihică a unei persoane față de fapta și urmările acesteia, îl constituie intenția (directă sau indirectă) sau culpa, indiferent de gradul acesteia. În speță, vinovăția pârâtului îmbracă forma intenției, întrucât acesta a putut prevedea rezultatul refuzului de executare a sentinței și chiar dacă nu a urmărit producerea anumitor consecințe, le-a acceptat.

Pentru toate aceste considerente, dat fiind că prejudiciul suferit nu poate fi compensat doar prin constatarea existenței refuzului de executare a sentinței, instanța a admis cererea reclamantului și a obligat pârâtul, în baza art 998-999 Cod Civil, să achite suma de 10.000 lei, cu titlu de daune morale.

Dosarul nr. 4639/302/2012. Sentința civilă nr. 310/16.01.2014. Acțiune pauliană admisă

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătorei Sectorului 5 București la data de **29.02.2012**, sub numărul de dosar **4639/302/2012**, reclamantul P.V. a chemat în judecată pârâții B.M, B.I și B.I.G, solicitând instanței ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să declare inopozabilitatea față de reclamant a contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. (...)/24.01.2012 de BNP B.R.C., contract încheiat între vânzătorii B.M. și B.I. și cumpărătorul B.M.G., având ca obiect dreptul de proprietate asupra apartamentului din București, Sector 5, (...).

În fapt, în motivarea cererii, reclamantul a arătat că la data de 16.02.2011 a încheiat cu pârâtul B.M. Contractul de împrumut autentificat sub nr. (...) de BNP S.E.M, prin care a împrumutat pârâtului suma totală de 73.000 euro. Conform acestui contract, pârâtul se obliga să restituie suma de 5.000 euro până la data de 31.07.2011, iar diferența de 68.000 euro, până la data de 30.11.2011. Întrucât pârâtul nu a restituit nicio sumă de bani, arată reclamantul, după ultima scadență s-a adresat BEJ R.G. cu o cerere de executare silită, având în vedere caracterul executoriu al contractului de împrumut autentificat de notarul public, iar prin încheierea din data de 16.12.2011, pronunțată în dosarul nr. (...)/302/2011, Judecătoria Sectorului 5 București a încuviințat executarea silită.

La data de 13.06.2012, pârâtul B.M. a formulat *întâmpinare* (f. 22 - 23), prin care a solicitat respingerea cererii ca neîntemeiată.

În urma analizării mijloacelor de probă administrate în cauză, instanța a reținut că între reclamantul P-V. și pârâtul B.M s-a încheiat la data de 16.02.2011 contractul de împrumut autentificat sub nr. (...) de BNP S.E.M contract prin care reclamantul i-a împrumutat pârâtului suma totală de 73 000 euro, pârâtul obligându-se să-i restituie suma de 5.000 euro până la data de 31 iulie 2011, iar restul de 68.000 euro până la data de 30 noiembrie 2011. Suma de bani împrumutată nu a fost restituită creditorului la scadență, neexistând dovada plății, prin răspunsul la întrebarea nr. 15 din interogatoriul administrat de reclamant pârâtul arătând că preconizează că va plăti sumele de bani datorate în aproximativ 2 ani.

Deoarece până la datele prevăzute în contract pârâtul nu a restituit sumele împrumutate, reclamantul a demarat procedura executării silite, prin Încheierea din 16.02.2011, dată în dosarul nr. (...)/302/2011(f. 5) Judecătoria Sectorului 5 București încuviințând executarea silită. În acest context, a fost emisă Soma nr. (...)/11.01.2012 prin care i s-a adus la cunoștință debitorului demararea procedurii executării silite, aceasta fiind comunicată debitorului la data de 13.01.2012.

La data de 24.01.2012 s-a încheiat contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. (...) din 24.01.2012 de BNP B.R.C. prin care pârâții B.M și B.I au înstrăinat dreptul de proprietate asupra imobilului situat în București, Sector 5, (...) pârâtului B.M.G..

Apartamentul situat în București, Sector 5, (...)era singurul bun imobil pe care îl deținea pârâtul B.M. în patrimoniu.

În drept instanța a reținut că potrivit Legii de punere în aplicare a Noului Cod civil (Legea 71/2011), dispozițiile art. 1558-1565 din Codul civil se aplică și creditorilor ale căror creanțe s-au născut înainte de data intrării sale în vigoare, dacă scadența se situează după această dată. Având în vedere faptul că termenul de scadență prevăzut în contractul dintre părți pentru restituirea sumei de 68.000 euro era 30.11.2011, în speță este aplicabilă Legea 287/2009 privind Codul civil. În soluționarea acțiunii, instanța a făcut aplicarea dispozițiilor art. 1562, 1563 din Codul civil.

Raportând dreptul incident la situația de fapt reținută, instanța a constatat că acțiunea este întemeiată.

Verificând îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a acțiunii pauliene, instanța a constatat că reclamantul P.V este creditorul pârâtului B.M în temeiul contractului de împrumut

autentificat sub nr. (...)/16.02.2011, pentru suma de 73.000 euro pe care debitorul pârât trebuia să o fi restituit creditorului reclamant astfel: până la data de 31.07.2011 în valoare de 5.000 euro, respectiv până la data de 30.11.2011, în valoare de 68.000 euro. Având în vedere dispozițiile art. 66 din Legea nr. 36/1995, în forma în vigoare la data încheierii contractului de împrumut, actul autentificat de notarul public care atestă o creanță certă, lichidă și exigibilă are putere de titlu executoriu la data exigibilității acesteia.

Instanța a constatat neîntemeiate apărările formulate de pârâții B.I și B.M.G referitor la valabilitatea contractului de împrumut despre care aceștia au afirmat că ar fi lovit de sancțiunea nulității deoarece ar fi avut caracterul de cămătă întrucât: în primul rând, pentru a fi caracterizat drept act de cămătărie, contractul de împrumut analizat ar fi trebuit să conțină clauza referitoare la o dobândă mai mare decât dobânda maximă admisă, ceea ce nu s-a constatat în cauză și, în al doilea rând, instanța a constatat că pârâtul debitor nu a invocat prin întâmpinare un asemenea caracter al contractului de împrumut. Or, încadrarea unui contract de împrumut în categoria actelor de cămătărie se face la sesizarea în primul rând a debitorului împrumutat - acesta fiind cel mai în măsură să perceapă și să acuze o cauză imorală din partea împrumutătorului - și în condițiile în care se constată înserarea unei clauze (fie și mascată) referitoare la o dobândă mult mai mare decât cea maximă admisă.

Prin urmare, instanța constată că **reclamantul are față de pârâtul B.M o creanță certă, lichidă și exigibilă, consemnată într-un înscris cu valoare de titlu executoriu începând cu data de 31.07.2011, respectiv 30.11.2011.**

În plus, creanța creditorului reclamant (contractată la 16.02.2011, devenită exigibilă la 31.07.2011, respectiv 30.11.2011) era anterioară datei la care debitorul a încheiat (24.01.2012) contractul de vânzare-cumpărare supus analizei instanței judecătorești.

Ulterior acestei date, în ciuda faptului că era debitor față de reclamantul P.V. cu suma totală de 73.000 euro, reprezentând împrumut nerestituit, la data de 24.01.2012, debitorul B.M, alături de soția sa, pârâta B.I, a înstrăinat fiului lor, pârâtul B.M.G., singurul bun imobil existent în patrimoniul său.

În ceea ce privește **prejudiciul creat creditorului prin actul fraudulos încheiat de către debitor**, instanța a constatat că reclamantul P.V. se afla în imposibilitatea de a mai urmări silit bunurile debitorului pentru a-și satisface creanța, atât timp cât în patrimoniul pârâtului debitor se afla doar dreptul de coproprietate asupra imobilului înstrăinat prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. (...)/24.01.2012.

Instanța a constatat neîntemeiată susținerea pârâtului referitoare la faptul că reclamantul nu ar fi putut să execute silit apartamentul deoarece imobilul nu era în proprietatea exclusivă a acestuia ci era deținut în coproprietate cu soția sa.

Este adevărat că art. 493 din Codul de procedură civilă prevede că persoanele creditoare personale ale unui debitor coproprietar sau codevălmăș nu vor putea să urmărească partea acestuia din imobilele aflate în proprietate comună, ci vor trebui să ceară mai întâi împărțea acestora, însă acest articol nu exclude *de plano* posibilitatea urmăririi bunului deținut în coproprietate, ci instituie o condiție suplimentară urmăririi acestuia, respectiv efectuarea partajului, pentru a se stabili cu exactitate partea care îi revine debitorului.

În ceea ce privește **frauda debitorului** constând în încheierea contractului de vânzare-cumpărare asupra imobilului din București, Sector 5(...) se poate observa că acesta a fost perfectat la 24.01.2012, la exact 11 zile de la momentul când s-a comunicat somația de începere a urmăririi silite împotriva debitorului B.M. în data de 13.01.2012.

Având în vedere că apartamentul nr. 8 situat în București, Sector 5, (...) era singurul imobil care se mai afla în patrimoniul debitorului, fapt recunoscut inclusiv de pârâtul debitor prin răspunsul la întrebarea nr. 3 din interogatoriu, instanța a constatat că transmiterea proprietății asupra acestuia, prin care s-a creat o stare de insolvabilitate a debitorului, a fost

realizată în scopul scoaterii de sub incidența executării silite, fiind un act încheiat în fraudă drepturilor creditorului P.V.

Instanța a constatat neîntemeiate afirmațiile pârâtului B.M. conform cărora nu a avut cunoștință de începerea executării silite împotriva lui la momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare deoarece nu mai locuia la adresa unde a fost făcută comunicare somației, fiind stabilit în Constanța de mult timp. Toate comunicările din dosarul de executare, adresate debitorului sau emise cu referire la debitorul pârât au avut menționată adresa din București, (...), fără a fi vorba de vicii de procedură, adresă pe care a indicat-o chiar pârâtul prin întâmpinare (f. 28), dar care figura și în titlul executoriu, contractul de împrumut încheiat cu doar un an înainte de emiterea somației de executare.

Prin urmare, instanța a constatat că pârâtul debitor este prezumat a fi avut cunoștință de somația emisă în dosarul de executare, comunicată la adresa furnizată de debitorul împrumutat în contractul de împrumut, cu atât mai mult cu cât la aceeași adresă locuiau fiul și soția debitorului.

În aceste condiții, instanța a reținut dovedită fraudă debitorului.

În ceea ce privește **participarea la fraudă a terțului**, instanța constată că apartamentul a fost vândut lui B.M.G., fiul părinților B.M. și B.I.

După cum a răspuns pârâtul B.M.G. la interogatoriu (întrebările nr. 2, 3) acesta a locuit și înainte de dobândirea apartamentului și după tot în acest apartament, iar înainte de vânzare părinții stăteau în acest apartament însă nu mereu, iar după vânzare mama a continuat să locuiască acolo însă tatăl nu.

În aceste împrejurări, nu se poate nega faptul că pârâtul B.M.G. a cunoscut declanșarea urmăririi silite împotriva tatălui său, cu atât mai mult cu cât somația a fost comunicată la aceeași adresă la care locuia și el.

Mai mult, atât pârâtul cât și pârâta B.I., soția debitorului, ca membri de familie, aveau cunoștință de bunurile aflate în patrimoniul pârâtului B.M. și de starea de insolvabilitate în care se afla, având în vedere faptul că B.M.G. a menționat în interogatoriul că motivul pentru care a cumpărat apartamentul deținut de părinții săi a fost pentru ca dorea să cumpere un apartament și, în același timp, aceștia aveau nevoie de bani.

În aceste condiții, instanța a constatat că înșelăgerea soților de a vinde apartamentul fiului la un interval scurt de timp de la comunicarea somației privind declanșarea executării silite, dar și de la data exigibilității creanței împrumutătorului, denotă intenția frauduloasă a tuturor celor trei contractanți ai contractului de vânzare-cumpărare de a scoate bunul imobil înstrăinat de sub urmărirea creditorului P.V., totuși având reprezentarea faptului că imobilul este singurul bun aflat în patrimoniul pârâtului B.M. și că prin scoaterea acestuia din patrimoniul debitorului se va evita executarea silită asupra lui și deci se va împiedica realizarea creanței împrumutătorului.

Prin urmare, instanța a constatat că terțul contractant, fiul debitorului, cunoștea faptul că debitorul își creează sau își mărește starea de insolvabilitate prin transmiterea proprietății în favoarea sa.

Or, complicitatea terțului la fraudă este prezumată în situația în care chiar dacă nu a cunoscut intenția debitorului de a prejudicia interesele creditorului, a cunoscut totuși faptul că prin actul la care participă a creat sau a urmărit insolvabilitatea debitorului.

Având în vedere toate datele mai sus reținute, remarcând în plus faptul că pârâtul cumpărător B.M.G. nu a fost în măsură să prezinte documente justificative pentru suma reprezentând prețul afirmat a fi fost plătit părinților săi pentru imobilul înstrăinat, că pârâtii împreună nu au oferit probe convingătoare din care să rezulte remiterea efectivă a unui preț nederizoriu către vânzătorul debitor, preț care să se regăsească în patrimoniul debitorului urmărit silit, uzând și de dreptul recunoscut instanței de a opera cu prezumții, potrivit art.

1200 din Codul civil, instanța a constatat că actul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. (...)/24.01.2012 a fost încheiat de cei trei părți în fraudă intereselor creditorului reclamant.

În lumina celor de mai sus, instanța a constatat îndeplinirea condițiilor de admitere a acțiunii revocatorii inițiate de reclamant și netemeinicia apărărilor formulate de părți și a admis cererea de chemare în judecată și a constatat inopozabilitatea față de reclamant a contractului de vânzare-cumpărare în cauză.

Dosar nr. 27943/302/2012. Sentința civilă nr. 9111/ 30.10.2013. Evacuare. Dare în plată

Prin acțiunea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 07.11.2012, sub nr. 27943/302/2012, reclamanta C.C. a chemat în judecată pe pârâta T.G.P, solicitând instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să dispună evacuarea pârâtei din imobilul reclamantei și obligarea acesteia la plata întreținerii.

În motivarea acțiunii s-a arătat că în data de 20.02.2010, reclamanta a împrumutat de la pârâta suma de 10.000 lei, pentru că a avut un deces în familie. Întrucât reclamanta nu a avut bani să-i înapoieze pârâtei această sumă de bani, a fost de acord ca pârâta să închirieze garsoniera reclamantei pentru o perioadă de 2 ani. Deși această perioadă a expirat, pârâta refuză să părăsească imobilul și să restituie acte imobilului și cheia, continuând ocuparea ilegală a imobilului și închirierea lui altor persoane, fără a achita impozitul și cheltuielile aferente acestuia.

Analizând ansamblul materialului probator administrat în cauză, instanța a reținut că la data de 20.02.2010 între reclamanta C.C. și pârâta T.G.P. a intervenit o înțelegere verbală prin care în schimbul împrumutului în cuantum de 10.000 lei, acordat de pârâta reclamantei, aceasta din urmă să îi pună la dispoziție garsoniera proprietate personală pentru a o închiria altor persoane pe o perioadă de 2 ani. Garsoniera în cauză este situată în București, Sector 5, (...) în același bloc la etajul 1 locuind și pârâta. La expirarea celor 2 ani, mai exact în luna martie 2012, pârâta a refuzat să elibereze garsoniera și să-i remită reclamantei cheia și actele imobilului, aspect ce reiese din susținerile reclamantei și din declarația martorei A.E. De asemenea, din declarația martorei reiese că pârâta a închiriat garsoniera altor persoane în această perioadă de timp, fiind și în prezent închiriată.

Conform extrasului de carte funciară de la dosarul cauzei, reclamanta C.C. apare ca fiind proprietara imobilului situat în București, Sector 5, (...).

Situația de fapt astfel reținută rezultă și din faptul neprezentării pârâtei la luarea interogatoriului deși a fost legal citată, aspect care, coroborat cu susținerile reclamantei și cu declarația martorei A.E, constituie un început de dovadă în folosul reclamantei.

În ceea ce privește solicitarea reclamantei de a dispune evacuarea pârâtei, instanța a reținut referitor la existența unui contract verbal încheiat între părți, conform art. 1178 C.civ., "contractul se încheie prin simplul acord de voințe al părților dacă legea nu impune o anumită formalitate pentru încheierea sa valabilă." Tot legat de forma contractului art. 1240 alin. 1 C.civ. prevede: "voința de a contracta poate fi exprimată verbal sau în scris". Din aceste texte de lege rezultă că părțile sunt libere să aleagă forma în care încheie un contract, cu excepția cazului în care legea cere încheierea sa într-o anumită formă pentru a fi valabil.

În speță, reclamanta a invocat faptul că ar fi încheiat cu pârâta un contract de închiriere în formă verbală, fiind de acord ca aceasta să închirieze la rândul său imobilul unor alte persoane, fapt ce reiese din declarația martorei A.E, care a asistat la discuția ce a avut loc între părți.

În ceea ce privește contractul de închiriere, instanța a analizat dacă în cauză era vorba de un contract valabil încheiat. Potrivit art. 1777 C.civ., prin contractul de locațiune o parte se obligă să asigure celelalte părți folosința unui bun pentru o anumită perioadă de timp în schimbul unui preț numit chirie. Orice bun, atât mobil cât și imobil poate face

obiectul contractului de locație iar chiria poate să constea într-o sumă de bani, astfel cum art. 1779 și art. 1780 alin. 1 C.civ. prevăd.

Privitor la forma încheierii contractului de locație, art. 1781 prevede: ”contractul de locație se consideră încheiat îndată ce părțile au convenit asupra lucrului și prețului.” Așadar, și încheierea contractelor de închiriere este guvernată de principiul consensualismului. Prin principiul consensualismului se înțelege acea regulă de drept potrivit căreia simpla manifestare de voință este nu numai necesară, ci și suficientă pentru ca actul juridic civil să ia naștere în mod valabil sub aspectul formei care îmbracă manifestarea de voință făcută în scopul de a produce efecte juridice. În alte cuvinte, pentru a produce efecte juridice civile, manifestarea de voință nu trebuie să îmbrace o formă specială.

Văzând aceste dispoziții legale, instanța a considerat că între reclamantă, în calitate de locator și pârâtă, în calitate de locatar a avut loc încheierea valabilă a unui contract de închiriere la data de 20.02.2010, având ca obiect imobilul situat în București, Sector 5, (...), pentru o perioadă de 2 ani. Din cele reținute anterior de instanță reiese că acest contract de închiriere a fost încheiat cu titlu de dare în plată pentru împrumutul acordat reclamantei C.C. de către pârâtă, împrumut în cuantum de 10.000 lei.

Conform art. 1492 alin. 1 C.civ., ”debitorul nu se poate libera executând o altă prestație decât cea datorată, chiar dacă valoarea prestației oferite ar fi egală sau mai mare, decât dacă creditorul consimte la aceasta. În acest din urmă caz, obligația se stinge atunci când noua prestație este efectuată.” Așadar, obligația reclamantei de a restitui suma de 10.000 de lei s-a stins prin dare în plată, pârâta consimțind la stingerea obligației în acest mod.

În continuare, printre obligațiile pe care le are locatarul este prevăzută la art. 1796 lit. d) C.civ. și obligația de a restitui bunul la încetarea contractului de locație, lucru pe care pârâta nu l-a făcut. În același sens, art. 1821 alin. 1 C.civ prevede: ”la încetarea locației, locatarul este obligat să restituie bunul luat în locație în starea în care l-a primit (...)”. În cazul în care bunul nu este predat proprietarului la încetarea raporturilor contractuale și acesta din urmă nu este de acord cu prelungirea contractului, are loc o încălcare a unuia dintre atribuțiile dreptului de proprietate prevăzute de art. 555 C.civ. și anume, atributul folosinței bunului.

Articolul 555 alin. 1 C.civ. prevede: ”proprietatea privată este dreptul titularului de a posedea, folosi și dispune de un bun în mod exclusiv, absolut și perpetuu, în limitele stabilite de lege.” După cum rezultă din articolul menționat, dreptul de proprietate este un drept exclusiv, acest caracter decurgând din împrejurarea că proprietarul este îndreptățit să exercite singur toate prerogativele conferite de acest drept. Proprietarul poate folosi bunul cum dorește, fără ca vreo altă persoană să poată interveni într-un mod oarecare în exercițiul dreptului său. Prin faptul că pârâta refuză eliberarea imobilului și punerea lui la dispoziția reclamantei, aceasta lezează prerogativele pe care reclamanta la are asupra bunului său.

Pentru a se reda reclamantei atributul folosinței bunului al cărui proprietar este, trebuie ca pârâta, care încalcă acest atribut, să fie scoasă din folosința imobilului la care se referă prezenta cauză, astfel că instanța a dispus evacuarea acesteia. Astfel cum art. 1831 alin. 1 prevede, ”dacă prin lege nu se prevede altfel, evacuarea chiriei se va face în baza unei hotărâri judecătorești.”

Pentru aceste considerente, instanța a dispus evacuarea pârâtei T.G.P din imobilul situat în București, Sector 5, (...).

Dosarul nr. 8112/302/2013. Sentința civilă nr. 315/16.01.2014 – Anulare proces verbal de contravenție. Construcții fără autorizație. Competență agent constator

Prin plângerea înregistrată pe rolul Judecătorei Sectorului 5 București la data de 17.04.2013 sub numărul de dosar de mai sus, petentul O.P. a contestat procesul-verbal **seria B nr. 002468/05.04.2013** în contradictoriu cu intimatul ISC - DRCB, solicitând anularea acestuia și înlăturarea sancțiunilor dispuse. În subsidiar, petentul a solicitat înlocuirea amenzii contravenționale de 2.000 lei cu avertisment.

În fapt, în motivarea plângerii, petentul a arătat că la data de 05.04.2013, agentul constator a constatat la imobilul în care locuiește existența a două ziduri din BCA, considerând că se execută un etaj sau o mansardă fără a se deține autorizație de construire, sens în care a aplicat sancțiunea amenzii de 2.000 lei.

A precizat petentul că în mod greșit agentul constator a interpretat executarea celor două ziduri ca fiind executarea unei lucrări de înălțare cu etaj sau mansardare a construcției existente, întrucât acestea nu reprezentau altceva decât intenția sa de a realiza un acoperiș deasupra casei, întrucât exista doar placaj deasupra respectivei porțiuni din imobil, ceea ce a dus în timp la infiltrarea apei și la apariția igrasiei pe pereții interiori ai casei.

La data de 21.06.2013, intimatul a depus *întâmpinare*, prin care a solicitat respingerea plângerii ca neîntemeiată.

Prin *răspunsul la întâmpinare* formulat și depus la dosar la data de 18.07.2013 (f. 31), petentul a arătat că nu sunt respectate dispozițiile OG 2/2001, întrucât s-a consemnat în procesul verbal contestat ca și contravenție, săvârșirea unei fapte care nu corespunde situației de fapt, aspecte confirmate chiar și de cele precizate în *întâmpinarea* depusă de către intimată. Astfel, cele două ziduri de BCA nu reprezintă altceva decât lucrări de reparare a acoperișului, așadar, pentru această operațiune, nu este necesară autorizație de construire, prevăzută de dispozițiile art. 11 alin. 1 lit. a din Legea 50/1991.

În urma analizării procesului-verbal contestat prin prisma mijloacelor de probă administrate în cauză, instanța a reținut că prin procesul-verbal nr. seria B nr. 002468/05.04.2013 petentul a fost sancționat de către inspectorul de specialitate din cadrul ISC - DRCB cu amendă contravențională în cuantum de 2.000 lei pentru executarea la imobilul de la adresa din București, Sector 5, (...) (imobil construcție parter) a două ziduri de BCA la etaj: un zid de aproximativ 2,5 m x 6 m spre imobilul de la nr. 18 și un zid de aproximativ 2m x 12m pe partea din spate a proprietății, în vederea executării etajului / mansardei fără autorizație de construire, contrar prevederilor art. 3 alin. 1 lit. a din Legea nr. 50/1991 republicată cu modificările și completările ulterioare, lucrările fiind executate în regie proprie în perioada februarie 2013 – aprilie 2013, data constatării săvârșirii faptei fiind la 01.04.2013, fapta constatată și sancționată fiind încadrată în prevederile art. 26 alin. 1 lit. a din Legea nr. 50/1991.

Cu privire la legalitatea procesului-verbal instanța a constatat temeinicia motivului de nelegalitate invocat de petent prin avocat la ultimul termen de judecată și, prin urmare, instanța constată nelegalitatea actului sancționator pentru necompetența materială a agentului constator, având în vedere următoarele considerente:

Potrivit art. 15 din OG nr. 2/2001, contravenția se constată printr-un proces-verbal încheiat de persoanele anume prevăzute în actul normativ care stabilește și sancționează contravenția, denumite în mod generic agenți constatori.

Potentul a fost sancționat în temeiul art. 26 alin. 1 lit. a din Legea nr. 51/1990, potrivit cu care constituie contravenție executarea sau desființarea, totală ori parțială, fără autorizație a lucrărilor prevăzute la art. 3, cu excepția celor menționate la lit. b), de către investitor și executant.

Or, art. 27 din Legea nr. 50/1991, privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, are următorul enunț:

(1) Președinții consiliilor județene, primarii și organele de control din cadrul autorităților administrației publice locale și județene au obligația să urmărească respectarea disciplinei în domeniul autorizării executării lucrărilor în construcții în cadrul unităților lor administrativ-teritoriale și, în funcție de încălcarea prevederilor legale, să aplice sancțiuni sau să se adreseze instanțelor judecătorești și organelor de urmărire penală, după caz.

(2) Arhitectul-șef al județului și personalul împuternicit al compartimentului de specialitate din subordinea acestuia urmăresc respectarea disciplinei în domeniul autorizării executării lucrărilor de construcții pe teritoriul administrativ al județului, precum și respectarea disciplinei în urbanism și amenajarea teritoriului legată de procesul de autorizare a construcțiilor.

(3) Contravențiile prevăzute la art. 26 alin. (1), cu excepția celor de la lit. h) - l), se constată și se sancționează de către compartimentele de specialitate cu atribuții de control ale autorităților administrației publice locale ale municipiilor, sectoarelor municipiului București, orașelor și comunelor, pentru faptele săvârșite în unitatea lor administrativ-teritorială sau, după caz, în teritoriul administrativ al sectoarelor municipiului București, potrivit competențelor de emitere a autorizațiilor de construire/desființare.

(4) Contravențiile prevăzute la art. 26 alin. (1) lit. h), i) și j) se constată și se sancționează de către organele de control ale Inspectoratului de Stat în Construcții.

(5) Procese-verbale de constatare a contravențiilor, încheiate de organele de control ale administrației publice locale, se înaintează, în vederea aplicării sancțiunii, șefului compartimentului care coordonează activitatea de amenajare a teritoriului și de urbanism sau, după caz, președintelui consiliului județean ori primarului unității administrativ-teritoriale sau al sectorului municipiului București în a cărui rază s-a săvârșit contravenția.

Prin urmare, instanța a constatat că pentru constatarea și sancționarea contravenției prevăzute de art. 26 alin. 1 lit. a din Legea nr. 50/1991 (pentru care a fost sancționat petentul), nu au competență materială organele de control ale intimatului care au sancționat în cazul de față petentul, organele de control ale Inspectoratului de Stat în Construcții fiind abilitate de legiuitor, conform art. 27 alin. 3 și 4 din Legea nr. 50/1991, doar pentru constatarea și sancționarea contravențiilor prevăzute de art. 26 alin. 1 lit. h, i și j.

Constatând această necompetență materială a organelor de control ale intimatului în sancționarea petentului din prezenta cauză, în temeiul art. 174 și 176 C.pr.civ., instanța a constatat nulitatea procesului-verbal contestat pentru nelegalitatea acestuia, pentru vicii extrinseci actului, motiv pentru care constată că se impune anularea actului sancționator supus controlului judecătorec și nu se mai justifică, în consecință, analiza motivelor de netemeinicie invocate de petent prin plângere.

Pentru considerentele de fapt și de drept mai sus enunțate, instanța a admis plângerea contravențională formulată de petentul O.P. împotriva procesului-verbal **seria B nr. 002468/05.04.2013**, în contradictoriu cu intimatul ISC - DRCB, a anulat procesul-verbal contestat și a înlăturat în consecință sancțiunile aplicate.

Dosar nr. 1426/740/2013. Sentința civilă nr. 6007/26 Iunie 2013. Anulare proces verbal de contravenție. CNADNR. Prescripție răspundere contravențională. Autoturism înstrăinat

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Alexandria la data de 21.02.2013 sub nr. 1426/740/2013, petenta SC IM&D SRL a formulat plângere contravențională împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor seria R.13 nr.0003993 din 06.02.2013, încheiat de CNADNR, solicitând în principal anularea procesului-verbal, ca nelegal și netemeinic și în subsidiar, exonerarea de la plata amenzii aplicate în cuantum de 750 lei. În motivare, petenta arată că la data de 02.03.2009 a înstrăinat autoturismul cu numărul de înmatriculare B – (...), numitei M.B, conform facturii fiscale nr.7000422 din 02.03.2009.

Prin sentința civilă nr. (...)/12.04.2013 a Judecătoriei Alexandria, instanța a admis excepția necompetenței teritoriale, invocată din oficiu, și a declinat competența de soluționarea plângerii în favoarea Judecătoriei Sectorului 5 București.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 5 București la data de 19.04.2013, sub același număr de dosar.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța a reținut că prin procesul-verbal seria R13 nr. 0003993/06.02.2013, s-a reținut în sarcina petentei că în ziua de 29.11.2012, vehiculul cu număr de înmatriculare B- (...) aparținând acesteia a circulat pe DN6Km60+450m, în localitatea Drăgănești-Vlașca, județul Teleorman, fără a deține rovinietă valabilă. Pentru fapta comisă, petenta a fost sancționată contravențional, în conformitate cu prevederile art. 8 din OG nr. 15/2002, cu modificările și completările ulterioare, cu amendă contravențională în cuantum de 750 lei.

Verificând, în conformitate cu dispozițiile art. 34 alin. (1) din O.G. nr.2/2001, legalitatea procesului verbal contestat, instanța a reținut incidența în cauză a dispozițiilor art. 16 și 17 din OG nr. 2/2001, privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 9 alin. 1 lit. a din OG nr. 15/2002 care atribuie competența de constatare a contravențiilor și aplicare a sancțiunilor prevăzute de lege personalului împuternicit din cadrul CNADR - S.A., acestea putând fi constatate, începând cu data de 1 august 2010, și cu ajutorul unor mijloace tehnice omologate amplasate pe rețeaua de drumuri naționale din România, consemnându-se aceasta în procesul-verbal de constatare a contravenției.

Instanța a apreciat că în mod eronat petenta a considerat că, din cuprinsul procesului-verbal contestat lipsește semnătura agentului constator întrucât înscrisul a fost generat și semnat electronic de către un agent constator deținător al unui certificat calificat emis de către un furnizor de servicii certificate acreditat conform dispozițiilor legale, în baza prevederilor Legii nr. 455/2001, privind semnătura electronică.

Astfel, potrivit art. 4 din Legea nr. 455/2001, *semnătură electronică* reprezintă date în formă electronică, care sunt atașate sau logic asociate cu alte date în formă electronică și care servesc ca metodă de identificare, iar *semnătură electronică extinsă* reprezintă acea semnătură electronică care îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

- a) este legată în mod unic de semnatar;
- b) asigură identificarea semnatarului;
- c) este creată prin mijloace controlate exclusiv de semnatar;
- d) este legată de datele în formă electronică, la care se raportează în așa fel încât orice modificare ulterioară a acestora este identificabilă.

Totodată, prin *dispozitiv securizat de creare a semnăturii electronice* se înțelege acel dispozitiv de creare a semnăturii electronice care îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

- a) datele de creare a semnăturii, utilizate pentru generarea acesteia, să poată apărea numai o singură dată și confidențialitatea acestora să poată fi asigurată;

- b) datele de creare a semnăturii, utilizate pentru generarea acesteia, să nu poată fi deduse;
- c) semnătura să fie protejată împotriva falsificării prin mijloacele tehnice disponibile la momentul generării acesteia;
- d) datele de creare a semnăturii să poată fi protejate în mod efectiv de către semnatar împotriva utilizării acestora de către persoane neautorizate;
- e) să nu modifice datele în formă electronică, care trebuie să fie semnate, și nici să nu împiedice ca acestea să fie prezentate semnatarului înainte de finalizarea procesului de semnare;

În plus, prin *certificat calificat* se înțelege un certificat care satisface condițiile prevăzute la art. 18 și care este eliberat de un furnizor de servicii de certificare ce satisface condițiile prevăzute la art. 20;

Potrivit disp. art. 7 din Legea nr. 455/2001, în cazurile în care, potrivit legii, forma scrisă este cerută ca o condiție de probă sau de validitate a unui act juridic, un înscris în formă electronică îndeplinește această cerință dacă i s-a încorporat, atașat sau i s-a asociat logic o semnătură electronică extinsă, bazată pe un certificat calificat și generată prin intermediul unui dispozitiv securizat de creare a semnăturii.

Din actele depuse de către intimată, rezultă că CESTSIGN SA este un furnizor de servicii de certificare acreditate conform Legii nr. 455/2001 și HG nr. 1259/2001 privind aprobarea Normelor tehnice și metodologice pentru aplicarea Legii nr. 455/2001 privind semnătura electronică, iar procesul-verbal de constatare atacat este semnat, în baza art. 9 alin. 1 lit. a din OG nr. 15/2002 de către un agent cu drept de constatare a contravențiilor din cadrul C. N. de A. și D. N. din R. SA, semnătură generată prin intermediul unui dispozitiv securizat de creare a semnăturii.

Instanța a considerat că este neîntemeiată și susținerea petentei legată de menționarea eronată în cuprinsul procesului-verbal a formei juridice a societății. Astfel, petenta nu a probat că prin această neregularitate i s-ar fi produs o vătămare ce nu ar putea fi înlăturată altfel decât prin anularea procesului-verbal, cu atât mai mult cu cât a precizat că autoturismul cu numărul de înmatriculare B(...) i-a aparținut în trecut ei și nu unei societăți cu aceeași denumire organizată într-o altă modalitate, caz în care s-ar fi putut pune problema unei confuzii.

În continuare, din oficiu, instanța a reținut că potrivit dispozițiilor art. 9 alin. 3 din O.G. nr. 15/2002 (în forma în vigoare la data săvârșirii faptei imputate), în cazul în care constatarea contravenției se face prin intermediul mijloacelor tehnice omologate amplasate pe drumurile naționale (precum este cazul în speță) procesul-verbal de constatare a contravenției se poate încheia și în lipsa contravenientului, urmând a se întocmi și comunica contravenientului în termen de 30 de zile de la data constatării contravenției.

Natura juridică a acestui termen rezultă din interpretarea coroborată a art. 9 alin. 3 din O.G. nr. 15/2002 cu art. 13 alin. 1 din O.G. nr. 2/2001, ambele texte legale impunând un anumit termen imperativ înăuntrul căruia trebuie aplicată sancțiunea contravențională, prin întocmirea procesului verbal de constatare și sancționare a contravenției. Consecința nerespectării acestui termen este chiar prescripția răspunderii contravenționale, din moment ce sancțiunea contravențională - corolar al răspunderii - nu mai poate fi aplicată.

Față de motivele anterior expuse, având în vedere că fapta reținută în sarcina petentei a fost constatată în ziua de 29.11.2012, iar procesul verbal de constatare și sancționare a acesteia a fost întocmit la data de 06.02.2013, cu depășirea termenului de 30 de zile prevăzut de art. 9 alin. 3 din O.G. nr. 15/2002, instanța a reținut că la data întocmirii actului administrativ atacat răspunderea contravențională a petentei era prescrisă

În subsidiar, în ceea ce privește temeinicia procesului-verbal instanța a reținut că petenta a fost sancționată potrivit art. 8 alin. 1, 2 din OG nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, care prevede

că „fapta de a circula fără a deține rovinietă valabilă constituie contravenție și se sancționează cu amendă. Cuantumul amenzilor contravenționale prevăzute la alin. (1) este prevăzut în anexa nr. 2”.

Articolul 7 din același act normativ stabilește că „responsabilitatea achitării tarifului de utilizare și a deținerii rovinietei valabile, precum și a achitării tarifului de trecere sau a tarifului de concesiune revine în exclusivitate utilizatorilor români, iar în cazul utilizatorilor străini, aceasta revine în exclusivitate conducătorului auto al vehiculului”.

Termenul de utilizator este explicat chiar în cuprinsul OG 15/2002, la art. 1 alin. 1 lit. b, unde se arată că: “ În înțelesul prezentei ordonanțe, termenii și expresiile de mai jos se definesc după cum urmează: utilizatori - persoanele fizice sau juridice înscrise în certificatul de înmatriculare, care au în proprietate sau care, după caz, pot folosi în baza unui drept legal vehicule înmatriculate în România, denumite în continuare utilizatori români, respectiv persoanele fizice ori juridice înscrise în certificatul de înmatriculare, care au în proprietate sau care, după caz, pot folosi în baza unui drept legal vehicule înmatriculate în alte state, denumite în continuare utilizatori străini”

Din interpretarea sistematică a acestor texte legale rezultă că are calitatea de contravenient deținătorul menționat în certificatul de înmatriculare care are în proprietate sau poate folosi autovehiculul în baza unui drept legal, acesta trebuind să facă dovada achitării taxei de drum. În acest sens, sunt prevederile art. 1 alin. 6 din Regulamentul pentru aplicarea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România potrivit OG nr. 15/2002(Ordinul 769/01.10.2010).

Prin urmare pentru a fi angajată răspunderea contravențională nu este suficient ca persoana fizică sau juridică să fie înscrisă în certificatul de înmatriculare, ci trebuie să fie titulara dreptului de proprietate sau a unui alt drept care să-i permită folosirea autoturismului în discuție. Or, astfel cum rezultă din factura nr. (...) /02.03.2009 emisă de petentă coroborată cu fișa de cont (depusă la fila nr. 15 de la dosarul cauzei), precum și cu certificatul de atestare fiscală pentru persoanele juridice privind impozitele și taxele locale și alte venituri nr. (...) /06.11.2012 emis de Primăria Sectorului 5 București, la data săvârșirii faptei, petenta nu mai era titulara dreptului de proprietate asupra autovehiculului cu numărul de înmatriculare B-(...), nefiind astfel vinovată pentru săvârșirea contravenției reținute în sarcina sa.

Având în vedere toate aceste considerente, instanța a admis plângerea contravențională și pe cale de consecință a anulat procesul-verbal contestat și a exonerat petenta de plata amenzii aplicate.

Dosar nr. 2007/302/2014. Sentința penală nr.200/01.02.2014. Aplicarea legii penale mai favorabile

Prin sesizarea înregistrată pe rolul Judecătoria Sector 5 sub nr. 2007/302/2014, Biroul Executări Penale al Judecătoria Sector 5 a solicitat aplicarea legii penale mai favorabile, cu privire la condamnarea dispusă prin sentința penală nr. (...)/19.09.2013 a Judecătoria Sector 1, def. D.p. 2229/04.12.2013 C.Ap.B. secția I, privind pe condamnatul B.R.V.

S-au depus la dosar sesizarea comisiei nr. 1 de evaluare a incidenței aplicării legii penale mai favorabile din Penitenciarul București Rahova, fișa individuală a condamnatului, copia mandatului de executare, a sentinței de condamnare, fișa de cazier.

Analizând actele dosarului, instanța reține următoarele:

Prin sentința penală nr. (...) din 19.09.2013 pronunțată de Judecătoria Sector 1, definitivă prin d.p. (...)/04.12.2013 a C.Ap.B. secția I, s-a dispus:

În temeiul art.211 alin.1 și alin.21 lit.c C.pen., cu aplic. art.99 și urm C.pen. și cu aplic. art.3201 C.proc.pen., condamnă inculpatul B. R.V., fiul lui P. și A., născut la data de ..., în R., județul D., domiciliat în oraș R.i, sat G., nr..., județul D., CNP ..., la pedeapsa de 3 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie.

În temeiul art.71 C.pen., aplică inculpatului pedeapsa accesorie prevăzută de art.64 lit.a teza II și lit.b C.pen., pe durata executării pedepsei, urmând ca pedeapsa accesorie să se execute de la vârsta de 18 ani.

În temeiul art.192 alin.1 C.pen., cu aplic. art.99 și urm. C.pen. și cu aplic. art.3201 C.proc.pen., condamnă inculpatul B. R. V., fiul lui P. și A., născut la data de ..., în R., județul D., domiciliat în oraș R., sat G., nr., județul D., CNP..., la pedeapsa de 2 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de violare de domiciliu.

În temeiul art.71 C.pen., aplică inculpatului pedeapsa accesorie prevăzută de art.64 lit.a teza II și lit.b C.pen., pe durata executării pedepsei, urmând ca pedeapsa accesorie să se execute de la vârsta de 18 ani.

În temeiul art.2 alin.1 pct.1 din Legea nr.61/1991, cu aplic. art. art.99 și urm. C.pen. și cu aplic. art.3201 C.proc.pen., condamnă inculpatul B. R. V fiul lui P și A, născut la data de ..., în R., județul D., domiciliat în oraș R., sat G., nr..., județul D., CNP ., la pedeapsa de 2 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de port fără drept de cușit.

În temeiul art.71 C.pen., aplică inculpatului pedeapsa accesorie prevăzută de art.64 lit.a teza II și lit.b C.pen., pe durata executării pedepsei, urmând ca pedeapsa accesorie să se execute de la vârsta de 18 ani.

În temeiul art.189 alin.1 C.pen., cu aplic. art. art.99 și urm. C.pen. și cu aplic. art.3201 C.proc.pen., condamnă inculpatul BRV, la pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de lipsire de libertate în mod ilegal.

În temeiul art.71 C.pen., aplică inculpatului pedeapsa accesorie prevăzută de art.64 lit.a teza II și lit.b C.pen., pe durata executării pedepsei, urmând ca pedeapsa accesorie să se execute de la vârsta de 18 ani.

Constată că infracțiunile pentru care inculpatul a fost condamnat în prezenta cauză sunt concurente.

În temeiul art.33 alin.1 lit.a C.pen. rap. la art.34 alin.1 lit.b C.pen., contopește pedepsele aplicate în prezenta cauză, urmând ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea de 3 ani închisoare.

În temeiul art.71 C.pen., aplică inculpatului pedeapsa accesorie prevăzută de art.64 lit.a teza II și lit.b C.pen., pe durata executării pedepsei, urmând ca pedeapsa accesorie să se execute de la vârsta de 18 ani.

În temeiul art.88 alin.1 C.pen., dispune deducerea reținerii și arestării preventive de la data de 27.06.2013 la zi.

În temeiul art.350 alin.1 C.proc.pen. menține starea de arest a inculpatului.

În temeiul art.7 din Legea nr.78/2008 dispune prelevarea de probe biologice de la inculpat în vederea introducerii în baza națională privind datele genetice.

În baza sentinței penale menționate s-a emis MEPI nr. (...)/06.12.2013, de către Judecătoria Sector 1, executarea pedepsei începând la data de 27.06.2013

S-a reținut în sentința de condamnare că infracțiunea prev. de art. 2 alin.1 pct.1 din Legea nr.61/1991 a constat în fapta inculpatului B.R.V, care la data de 26.06.2013, în jurul orelor 12:00 – 13:00 a pătruns în imobilul părții vătămate B.O. având asupra sa un cuțit, pe care îl purta fără drept și pe care l-a pierdut în timp ce căuta bunuri pentru a le sustrage.

Potrivit art. 372 alin. 1 din NCP, fapta de a purta fără drept, la adunări publice, manifestări cultural-sportive, în locuri special amenajate și autorizate pentru distracție ori agrement sau în mijloace de transport în comun: a) cuțitul, pumnalul, boxul sau alte asemenea obiecte fabricate sau confecționate anume pentru tăiere, înțepare sau lovire; b) arme neletale care nu sunt supuse autorizării ori dispozitive pentru șocuri electrice; c) substanțe iritant-lacrimogene sau cu efect paralizant se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.

S-a constatat că faptei condamnatului îi lipsește un element constitutiv suplimentar prevăzut de noua incriminare, respectiv existența unuia din locurile prevăzute expres de noua dispoziție legală.

Potrivit art. 4 NCP., legea penală nu se aplică faptelor săvârșite sub legea veche, dacă nu mai sunt prevăzute de legea nouă.

S-a constatat că sus numitul are 3 pedepse executabile – de 3 ani, 2 luni, 1 an 6 luni închisoare, pedepse care, contopindu-le potrivit prevederilor NCP – art. 38 39 – conduc la o pedeapsă rezultantă de 3 ani 6 luni și 6 zile închisoare (pedeapsa cea mai grea de 3 ani la care se adaugă un spor de 6 luni 6 zile închisoare (1/3 din suma celorlalte pedepse 1 an 6 luni + 2 luni = 20 luni), rezultantă mai mare decât cea de 3 ani stabilită prin sentința de condamnare, astfel încât va fi menținută aceasta din urmă.

S-a constatat că pedeapsa rezultantă este de 3 ani închisoare

Potrivit art. 21 din Legea 187/2012,(1) Pedeapsa închisorii executabilă, aplicată în baza Codului penal din 1969 pentru infracțiuni comise în timpul minorității, se înlocuiește cu măsura educativă a internării într-un centru de detenție pe o perioadă egală cu durata pedepsei închisorii. (2) Pedeapsa închisorii care depășește 20 de ani, aplicată pentru infracțiuni comise în timpul minorității, se va înlocui cu internarea într-un centru de detenție pe o perioadă de 15 ani. (3) În cazul pluralității de infracțiuni, înlocuirea prevăzută la alin. (1) și (2) se face cu privire la pedeapsa rezultantă. (4) Partea executată din pedeapsa închisorii, precum și durata reținerii și arestării preventive se consideră ca parte executată din durata măsurii educative a internării în centrul de detenție

Având în vedere cele expuse, în baza art. 595 NCPP rap. la art. 23 Legea 255/2013 și art. 4 și 6 NCP, instanța a admis contestația la executare formulată din oficiu având ca obiect sesizarea Comisiei nr. 1 de evaluare a incidenței aplicării legii mai favorabile din Penitenciarul București Rahova, privind pe condamnatul B.R.V și a descontopit pedeapsa rezultantă de 3 ani închisoare stabilită prin s.p. (...)/19.09.2013 a Judecătoriei Sector 1, def. d.p. (...)/04.12.2013 a C.Ap.B. secția I, în pedepsele componente:

- 3 ani închisoare apl. în baza art. 211 alin. 1 alin. 2 ind. 1 lit. c c.p. cu apl. art. 99 și urm. C.p. și art. 320 ind. 1 c.p.p.,
- 2 luni închisoare apl. în baza art. 192 alin. 1 c.p. cu apl. art. 99 și urm. C.p. și art. 320 ind. 1 c.p.p.
- 2 luni închisoare apl. în baza art. 2 alin. 1 pct. 1 Legea 61/1991 cu apl. art. 99 și urm. C.p. și art. 320 ind. 1 c.p.p.

- 1 an 6 luni închisoare apl. în baza art. 189 alin. 1 c.p. cu apl. art. 99 și urm. C.p. și art. 320 ind. 1 c.p.p.

A constatat că infracțiunea prevăzută de art. 2 alin. 1 pct. 1 Legea 61/1991 a fost dezincriminată prin intrarea în vigoare a Legii 289/2009.

A constatat că pedeapsa rezultantă este de 3 ani închisoare

În baza art. 21 alin. 3 din Legea 187/2012 a înlocuit pedeapsa rezultantă de 3 ani închisoare cu măsura educativă a internării într-un centru de detenție (art. 125 NCP) pe aceeași durată de 3 ani.

A constatat executată perioada de la 27.06.2013 la zi.

A dispus anularea mepî (...)/06.12.2013 emis de Judecătoria Sector 1 și emiterea formelor de executare pentru măsura educativă privativă de libertate.

A înlăturat pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza II și b c.p.

Dosar nr. 4397/302/2014; Încheierea din camera de consiliu de la 20 februarie 2014; revocarea măsurii arestării preventive și înlocuirea măsurii arestării preventive cu măsura preventivă a controlului judiciar pe cauțiune

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 17.02.2014 sub nr. 4397/302/2014 inculpatul O.A.R., prin apărător ales, a solicitat revocare a măsurii arestării preventive și de înlocuire a măsurii arestării preventive cu măsura preventivă a controlului judiciar pe cauțiune.

În motivarea cererii, inculpatul a arătat, în esență, că prin încheierea pronunțată în camera de consiliu din data de 09.02.2014 de Judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Judecătoriei sectorului 5 București s-a dispus luarea măsurii arestării preventive pentru perioada 10.02.2014-11.03.2014, măsură menținută prin respingerea contestației de Tribunalul București Secția I Penală. A mai arătat că potrivit C.proc.pen., cu excepția reținerii se poate dispune dacă sunt indicii temeinice sau probe care să fundamenteze o suspiciune rezonabilă cu privire la comiterea faptei, pentru celelalte măsuri nefiind necesare neapărat probe, controlul judiciar și controlul judiciar pe cauțiune nu mai sunt acum măsuri subsecvente arestării preventive, ci alternative la arestare. A mai arătat că faptul că în prezent nu are o ocupație, nu este justă invocarea lipsei unui loc de muncă, precum și faptul că măsura controlului judiciar pe cauțiune nu este de natură a constitui un impact negativ asupra opiniei publice.

În drept, au fost invocate disp. art.242 alin.1,2,5,10 și 11 C.proc.pen.

Judecătorul de drepturi și libertăți a reținut că prin încheierea din 10.02.2014 pronunțată în dosarul nr. 3364/302/2014, s-a admis propunerea parchetului și s-a dispus, în temeiul art. 223 alin.1 și 2 C.proc.pen., arestarea preventivă a inculpatului, pe o durată de 30 zile, de la 10.02.2014 la 11.03.2014, emițând în acest sens mandatul de arestare preventivă nr. 5/UP/09.02.2014.

În motivarea soluției de arestare preventivă s-a reținut că sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 223 alin.2 cpp. Astfel, s-a reținut că, în cauză, există probe și indicii temeinice din care rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit infracțiunea de tâlhărie calificată, prev. de art. 234 alin.1 lit.a și d cp., pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală împotriva lui. Totodată, s-a constatat că pentru infracțiunea săvârșită legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, respectiv de la 3 la 10 ani, iar, față de gravitatea faptei, față de modul și circumstanțele comiterii acesteia, precum și față de contribuția inculpatului la săvârșirea infracțiunii, respectiv, inculpatul a premeditat săvârșirea acestei fapte și a instigat doi minori necunoscuți cu antecedente penale să participe la săvârșirea unei infracțiuni prin

folosirea violenței, s-a apreciat că privarea sa de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.

Judecătorul a reținut că, potrivit art. 242 alin.1 CPP măsura preventivă se revocă din oficiu sau la cerere, în cazul în care au încetat temeiurile care au determinat-o ori au apărut împrejurări noi din care rezultă nelegalitatea măsurii.

În cauză, s-a constatat că fapta pentru care s-a dispus arestarea preventivă a inculpatului constituie infracțiune și este pedepsită cu închisoarea mai mare de 5 ani.

De asemenea, s-a constatat că în cauză există probe și indicii temeinice din care rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit infracțiunea de tâlhărie calificată, prev. de art. 234 alin.1 lit.a și d C.pen., pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală împotriva sa, constând în aceea că în noaptea de 09.02.2014, în jurul orei 03.55, inculpatul O.A.R, major, împreună cu inculpații H.A.S, în vârstă de 16 ani și B.A.P, în vârstă de 17 ani, au deposedat-o pe partea vătămată Ș.I.S, prin acte de violență, respectiv prin folosirea unui spray lacrimogen și prin acte de lovire exercitate asupra persoanei vătămate și a martorului Ș.M., de telefonul mobil marca Samsung Galaxy Note 3, în valoare de 3000 de lei.

În acest sens, instanța a avut în vedere plângerea și declarațiile părții vătămate, care se coroborează cu procesul-verbal de constatare a infracțiunii flagrante, procesul-verbal de cercetare la fața locului, în care s-a constatat și în baza căruia s-a ridicat spray-ul paralizant folosit de inculpați la săvârșirea infracțiunii, și în baza căruia s-a ridicat telefonul mobil sustras părții vătămate, procesele-verbale de reconstituire, procesele-verbale de identificare persoane din grup, declarațiile inculpaților.

Totodată, având în vedere gravitatea faptei, modul și circumstanțele de comitere a acesteia, judecătorul a apreciat că privarea de libertate a inculpatului este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.

Având în vedere cele reținute mai sus, precum și durata efectivă a privării de libertate, judecătorul a apreciat că temeiurile avute în vedere la momentul luării măsurii arestării preventive subzistă și în prezent.

În ceea ce privește cererea de înlocuire a măsurii arestării preventive cu măsura controlului judiciar pe cauțiune, s-a reținut că, potrivit disp. art. 242 alin.2cpp., măsura preventivă se înlocuiește, din oficiu sau la cerere, cu o măsură preventivă mai ușoară, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru luarea acesteia și, în urma evaluării împrejurărilor concrete ale cauzei și a conduitei procesuale a inculpatului, se apreciază că măsura preventivă mai ușoară este suficientă pentru realizarea scopului prevăzut la art. 202 alin.1 cpp.

Având în vedere gravitatea faptei săvârșite, contribuția inculpatului la săvârșirea infracțiunii, respectiv, inculpatul a premeditat săvârșirea acestei fapte și a instigat doi minori necunoscuți cu antecedente penale să participe la săvârșirea unei infracțiuni prin folosirea violenței, precum și faptul că în cauză nu au fost administrate toate probele, judecătorul a apreciat că o măsură preventivă mai ușoară nu este suficientă și totodată că măsura arestării preventive este necesară în vederea asigurării bunei desfășurări a procesului penal.

Pentru aceste considerente, în baza art. 242 C.proc.pen. cu ref. la art. 202 C.proc.pen.și art. 217 C.proc.pen., judecătorul a respins ca neîntemeiate - cererile de revocare a măsurii arestării preventive și de înlocuire a măsurii arestării preventive cu măsura preventivă a controlului judiciar pe cauțiune formulate de inculpatul O.A.R.